

O RÖVANŞ ALINACAK

SERKAN AKKOYUN

© / otukennesriyat

YAYIN NU: 2390
EDEBÎ ESERLER: 1197

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-913-8

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: [0216] 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Ötüken

Baskı: Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic Ltd Şti
Kayabaşı Mah. Ulubatlı Hasan Cad. Nu: 2H, İç Kapı Nu: 19
Başakşehir-İstanbul
Tel: [0212] 613 79 55
Sertifika Nu: 40619

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Serkan Akkoyun: Aslen Malatyalı Serkan Akkoyun, 1987 yılında Adana'nın Kozan ilçesinde doğdu. Lisansını Ekonomi, yüksek lisansını Futbol Kulüplerinin Altyapıları üzerine tamamladı. *Eurosport*, *Sporx*, *Sabah* gazetesi ve TRT Spor'da çalıştı. Editörlük, yazarlık ve spor yorumculuğu yaptı. *Lacivert*, *Cins*, *Tuhaf*, *Fitbol* dergilerinde yazdı. Amazon Prime'da yayınlanan *Arda Turan: Yüzleşme* belgeselinin senaryo danışmanlığını yaptı. Daha önce *Bi Dünya Futbol* ve *Bi Memleket Futbol* adlarıyla basılmış iki adet kitabı mevcut. Aynı zamanda lisanslı antrenör olan yazar, 2021 yılından bu yana *Vole*'de spor yorumculuğu yapmaktadır.

Bu kitapta anlatılanlar yaşanmış olaylar için fazla dayanılmazdır.
Adı geçen kişiler yazarın hayalleri kadar gerçektir.

Serkan Akkoyun

Öncesi...

Oldukça müsait pozisyondaydım ama bana pas vermek yerine uzaktan şut atmayı tercih etmişti. Kaleyi tam karşıdan gören bir noktadan, sağ ayağının içiyle yerden plase bir vuruş yapmış, cılız şutu yuvarlanarak, biraz da yerdeki taşlara çarptığı için seke seke kaleye gitmişti. Bu şut bir rüzgâr olsa ve esse, ağaçların dallarındaki yaprakları bile yerinden oynatamazdı. Top, ayaktan çıktığı anda gol olmayacağından o kadar emindi ki kaleye giderken kendini yormak dâhi istememişti. Memur gibi şuttu. Oysa ben, defansta duran iki çocuğun da arkasına sızmıştım. Nasıl olsa ofsayt da yok. Hani topu bana verse, ben de golü kaçırısam rakip takımın kaptanı dönüp benimle, “Hee ekmek var yen mi?” diyerek alay ederdi. Öylesine beleş bir pozisyondayım. Alamadım pası, atamadık golü. Şahin’in bakımsız şutunu ayağıyla durduran kaleci topu eliyle sahanın ortasında duran kaptanlarına attı. Hafifçe sıçrayan kaptan, topu önce dizinde sektirdi sonra da yere düşmeden ayağının üstüyle durdurup, yavaşça beton zemine temas etmesini sağladı. Sanki tecrübeli bir pilotmuş da uçağı piste indirirmiş gibi davranıyordu topa. İşte bu yüzden 19-11 gerideydik. Devreyi biz yapmıştık aslında. Ne de güzel 10’a 9 önde gitmiştik soyunma odasına. Soyunma odası dediğim de bizim kalenin arkasında kalan okul duvarı. Güneş batıyordu, bizim kale de batıda kalıyordu; duvarın dibi de gölgeydi ve neticesinde devre arasında iki soluk almamız için gayet uygun bir yerdi. Herhangi bir sıvı ya da gıda tüketimi yoktu çünkü onlar maçı kazanan takımın ödülü

olarak belirlenmişti; kola ve 3 paket büyük boy cips. Kola da cips de bizim için hayaldi artık. Cebimizdeki tüm paraları birleştirip, bakkalın yolunu tutacaktık, belli olmuştu. Neyse ki ben temkinli davranmışım da yaşımıza göre cebimizde olması normal karşılanacak miktardan biraz fazlasını aşmışım annemin zulasından. Rakip takımın kaptanı, kuleden aldığı izinle indirdiği uçağına park alanı olarak bizim kaleyi seçmişti. Affetmedi. Lastik kramponlarının verdiği yetkiye dayanarak, ayağının üstüyle Allah ne verdiyse koydu topa. Lan bari burun vursaydın da “Pis burun yok olm” diye itiraz etseydik. Çocuk o kadar güzel işlemiştir ki sahneyi bize hayran hayran bakmak kalmıştı. Bu ‘biz’in içinde kalecimiz Dido da olunca maçı bitiren golü yemiştik: 10’da devre 20’de biterin 20’si, kalemize girmiş, kalemiz sadece kenar sınırlarını belirleyen iki adet taş olduğu için ağırlara takılmamış, arkasındaki okul duvarına çarpıp sahaya geri dönmüştü. Geçmiş olsun. Hayat apartmanı, Gazi apartmanına bu ‘mahalle’ maçında 20-11 yenilmişti.

Birinci Gün

Adı Emek olan ancak kendisine pek emek verilmediği dışarıdan bakıldığında kolayca anlaşılabilir bir cadde kenarına kurulmuştu mahallemiz. Her gün ölüm haberlerinin duyulduğu bir şehirde apartmanımıza Hayat adı verilmişti. İroniler neyse ki ailemizde bitiyordu. Bir baba, bir anne, iki çocuk... İki çocuk kısmında opsiyon kullanılabilirdi ancak bir anne ve bir baba olması ailemizin normallik derecesini yükseltiyordu. Babam kendi hâlinde bir askerdi. O kendi hâli tabirinin içini neyin doldurduğunu henüz 9 yaşındaki benim anlayacak hâlim yoktu. Annem ise çalışmıyordu. “Annen ne iş yapıyor?” sorusuna “Ev hanımı” denmesini o zamanlardan mantıklı bulmuyordum. Evet, annem evin hanımı olabilirdi. Buna dair belirli kriterler varsa tartışabilirdik ancak sorduğum soru annemin yaptığı iş üzerineyse, bunun cevabı “çalışmıyor” olmalıydı. Ha, eğer o an ne iş yaptığını soruyorduydu bu sorunun sahibi, büyük ihtimalle kendini zehirlenme sınırında bir seviyede “hypo” (çamaşır suyu yerine yıllarca ona markası ile hitap ettik) ile sağı solu siliyordur ya da mutfakta aynı anda 4 tencerede birden yemek pişiriyordur. Enteresan kadındı annem. Kendi alanına girmeyen bir konuda, mesela coğrafyada, desem ki “Anne, bak burası Ankara, başkent. Kolay yani. Burası da, hadi zorlaştıralım, Burdur. Aha burası Iğdır, kafiyeli olsun. Son olarak burası da Niğde. Şimdi haritayı kapatıyorum ve bir süre başka şeylerden konuşuyoruz. 5 dakika sonra da sana nerede olduklarını soruyorum” desem, vallahi Ankara hariç diğerlerini bulamaz.

Ankara da kardeşi, yani dayım kişisi orada yaşadığı için aklında kalır. Şimdi burada annemi cahil bir kadın olarak göstermek amacıyla değilim ama bu sevimli kadının ilgi alanına girmeyen konulardaki aşırı ilgisizliği beni hep şaşırtırdı. Böyle bir vaziyetteyken aynı anda dört yemeğe birden hükmetmesi, hepsinin içine konulacak malzemeleri eksiksiz belirlemesi, babamın eve gelişi saatine denk gelecek şekilde zaman kullanımı... O yüzden eğer biri annemin ne iş yaptığını soracaksa görüldüğü gibi uzun bir sohbetle hazırlıklı olmalıydı, umarım vakti vardı.

Annem canımın sıkın olduğunu hissediyordu. Okuldan eve gelir gelmez sadece ayakkabılarını değiştirip sokağa çıkan ben, şimdi balkondan bile dışarıya bakmıyordum. İşin ilginç tarafı mahallenin çocuk sayısında da gözle görülür bir azalma vardı. Ben başta olmak üzere; Şahin, Hakan, Dido ve Fazlı dışarı çıkmıyorduk. Son mağlubiyetin acısını iliklerimize kadar yaşıyorduk resmen. Sanki sokağa çıkarsak mahalle takımımızın fanatik taraftarlarınca saldırıya uğrayacak, arabanın şoför koltuğundaki Fenerbahçeli Rüştü gibi dayak yiyecektik. Bir mağlubiyetin acısını iliklerimize kadar yaşıyorduk... Yani yaşımız 8-9 olmasaydı ne şiirler yazar, ne sigaralar yakıp söndürürdük. Gerçi mahallenin üçra köşelerinde bulduğumuz izmaritleri içmeye çalışıyorduk ama o başka bir konuydu. Evin içinde son dakikada yediği iki golle Şampiyonlar Ligi finalini kaybeden Bayern Münihli futbolcular gibi geziyorduk ki bu olayın yaşanmasına daha 3 sene vardı. Hepimiz kendi evlerimizde birer Sevimli Hayalet Casper olmuştuk. Beni bu halde görmeye dayanamayan annem olanca sevecenliği ile konuyu açmaya karar verdi:

“Çocuk seni keserim ha. Bir topta yenildin diye ne yemek ne ders. Hasta olursun bak. Sınıfı da geçemezsin. Babana anlatırsın o zaman!”

Bizim evde işler hep böyle konuşarak çözüldü. Güney Doğu'nun Paris'inde yaşamak bunu gerektirirdi çün-

kü. Annemin içinde bir yerlerde, asla söküp atmadığı bir çökelek bidonu duruyordu işte. Ne kadar memur karısı olarak vatkalı ipek gömlekler giyse de, saçına balyaj yaptırıp gün, gün dolaşsa da anneydi işte atabilir misin? Evlat yüreği.

“Ya anne ne ya. Babama ne!?”

İyi yetişmiş bir çocuk olarak anneme gerekli argümanları sunmuştum bu cümlele. Olayın babama taşınmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Yalnız bu kadına konuyu açmamın, yaşananları anlatmamın bana fayda getireceğini düşünmüştüm. Belki de devasa sarı/siyah bir saç kütlesi taşıdığı kafasının içinde bana fayda sağlayacak bir şeyler olabilirdi; umarım coğrafya sorularına verdiği cevaplara benzemeyenlerden olurdu:

“Bi daha maç yapmamız lazım ama Şahinler oynamıyor. Korkuyor piçler.”

“Püüü küfür de bellemiş. Aferin oğlum aferin. Sen bize de küfür edersin yakında aferin.”

“Lan size niye küfür edeyim!?”

“Lan mı? İtin eniğine hele anaya lan mı denir lan!”

“Ee sen de diyon.”

“Ben derim. Ben anneyim.”

“Ya o zaman git söyle Şahin’in Fazlı’nın Hakan’ın bi de Dido’nun annesine çocuklarına desinler aşağı insin hepsi... Gerçi Dido’nun annesine zaten söyleyemezsin. Kadın doğru düzgün Türkçe bilmiyor sen Kürtçe bilmiyorsun. Onu ben hallederim.”

***

Annemin hazırladığı ekmek arası köfteyi zar zor yedikten sonra uyumuşum. Bir cumartesi günü akşamüzeri yapacak daha iyi bir şeyim yoktu çünkü. 9 yaşındayım sonuçta. Çocuklar da zaten futbola küsmüş dışarı çıkmıyordu.

Lan yoksa ben uyurken çıktılar mı? Ya bunlar beni uyutup uyutup dışarı çıkıyorlarsa? Hatta benim olmadığım bir takım kurup Gazi apartmanıya maç yapıyorlarsa? Bu şerefsizlerden her şeyi beklerim. Hele Şahin'den! O son pası verecektin aslanım. Mahallede bir tane daha ayağına top yakışan adam olsa seni bu takımda tutar mıyım sanıyorsun? Tutarım be turuncu kafa, tutarım tabii ki! Şahin'i diğerlerinden çok severdim. Hem aynı apartmanda oturuyorduk hem de aynı sınıfta okuyorduk. Hatta bir süre aynı sırada bile oturmuştuk. Ben, Berk, Şahin. 92 kişilik sınıfımız vardı. Üçerli üçerli boy sırasına göre yerleştirilmişti sıralara. Biz de sınıfın en kısaları olarak dört sütun sıranın sağdan ikinci sütununun en önündeydik. Berk polis çocuğuydu ama onun babası komiser gibi bir şeydi sanırım. Bizden daha temizdi. Doğrudan fiziksel bir temizlikten bahsediyorum. Mesela ben asker çocuğuydum, Şahin'in babası uzun yol şoförüydü ve ilâveten şehrin yerlisiydi ama ikimiz de aynı derecede pistik. Ten rengimiz, dizlerimizdeki yaralar, burnumuzdaki sümükler... Berk'inse teni açık renkti. Bazen ve niyeyse yüzüne dokunduğumuzda cildinin ne kadar yumuşak olduğunu fark ediyorduk. Saçları da parlak ve dolgundu. Ben ve Şahin sürekli arabulus tıraşlıydık; önde bir tutam bırak, gerisini vur makineye... Bu tıraşa büyüyünce eşek tıraşı dendiğini duyunca babama karşı ince bir sitemim olmuştu. Sonra olaya babaannemi karıştırdığım için pişmanlık duymuştum. İşte o temiz Berk, Şahin'le aramızda otururdu. Şahin tembeldi ama dürüsttü. Yani iki kere ikinin kaç yaptığını bilmiyorsa, sağa sola bakıp 4'ü duymaya çalışmaktansa öylece susup öğretmeninin suratına bakmayı tercih ederdi. Ben yandan "Beş de beş" diyerek olaya mizahi yaklaşısam da Şahin dürüstlüğü nedeniyle, bunun doğru cevap olduğunu sanmasına karşın söylemezdi. Bu açıdan ona takım içinde çok güveniyordum. Kaybedilen maçta da gerçekten

benim daha müsait olduğumu düşünseydi o topu bana atardı. Mutlaka, Kames 11 kat topu ayaklarımla buluşturunurdu. Buna gönülden inanıyorum. En azından inanmak istiyorum. Ulan Şahin verecektin o topu, abanacaktım pis buruna indirecektim farkı yediye. Zaten fark yediye inince hepimize özgüven gelecekti, sen de benimle ileride oluşturduğun bu uyumu fark edecektin. Geliştireceğimiz tüm ataklarda Oğuz Çetin-Ayıkut Kocaman gibi alacaktık Gazi'nin aklını. Sen gittin Kemalettin gibi uzaktan şutu seçtin. Geri zekâlı bari biraz sert vursaydın. Neyse, yine de seni takımımda tutacağım Şahin. Alınacak bir rövanşımız var ve o maçta sana çok ihtiyacım olacak.

Köfte üzeri uykudan uyanınca ağzımın içinde kavrulmuş soğanla bayat ekmek tadı kalmıştı. Kedi eti miydi ne biçim etti bu? Ağzımda ete dair hiçbir hatıra yoktu. Kanepede uyumuştum. Yüzümde annemin kırlentindeki kuşun izi kalmış, minik kuş yanağımda özgürlüğü bulmuştu. Bir süreliğine de olsa benimle birlikte evde uçacaktı. Yanağım da kuş izim ve ısırarak kendine getirebildiğim uyuşmuş sağ kolumla kanepeden kalkıp tuvalete gittim. Yüzüme su çalıp, aynaya baktım. Diş macunu lekeleri, babamın tıraş olurken usturasından kurtulup aynanın kenarına sıçramış küçük kıl parçaları ilk gözüme çarpanlar oldu. Parmaklarımın ucuna kalkınca kafamın tepesini görebildim. Ulan şu aynanın çocuklar için olanını yapın da biz de yüzümüzden akan sularla aynaya göz üstü bakış atıp biraz havaya girelim. Çocuğuz diye bu kadar da eziyet, hayırdır yani? Kafamın tepesinden de hiç hoşlanmamıştım. Bu arabulus tıraşını bulanın gelmişini geçmişini... Çıktım tuvaletten. Uyuduğum odaya geri döndüm. Az önce uyuduğum kanepeye bu sefer oturdum. Eylemlerimi kısa cümlelerle anlatmamdan da anlayacağınız üzere burada bir şeyler olmasını bekliyordum. Gereksiz yere bir havaya girmiştım. Sanki bir ışık görecektim, bir ses duyacaktım, ulvi bir aydınlan-

ma sonucu kafamda kırmızı bir bant belirecek, arabulus tıraşlı saçımın ensesi uzayacak, ayağımdaki postalların ipini sıkıca bağlayarak evden dışarı çıkacaktım. Rambo olacaktım Rambo! Fakat hiçbir şey olmadı. Kapalı televizyonun ekranından elektriklenme yüzünden çıkan birkaç cırtı dışında ses bile yoktu etrafta. Sessizlik bana kötü hissettiriyordu. Ne zaman sessizlik olsa karnım gurulduyordu, kendimi sabahın beşinde zorla uyandırılmış, buz gibi soğukta ılık suyla abdest aldırılmış hissediyordum. Sanki üşümeyeyim diye kapkalin giydirilip bayram namazına götürülmüştüm. Ne zaman sessizlik anını yaşasam, o bayram namazında dışarıda kalıyordum, babam ve ağabeyimle dizlerimizin üzerinde büyük bir kartona yerleşiyorduk. Osurmanın abdesti bozduğunu öğrendiğim günden bu yana ne zaman camide namaz kılacak olsam gelen osuruktan işte o sessizliği bozan. Fena koyuvermiştim. Odayı dolduran bir gürültü çıkmıştı. Bu köftenin etinde harbiden sıkıntılı bir şeyler vardı. İnşallah vırrik olmam dedim içimden ve kanepeyle kırım arasında kalan gazın yayılmasını sağlamak için hafif sola kaydım. Sola kayınca evin holünü göreceğim vaziyete geldim. Karşımda 4. katın kızı duruyordu. Kızın arkasından annesi çıktı, onun arkasından benim annem ve kızın büyük ablası. Bitişik odada, annemgilin yatak odasındalarmış. Ben uyurken gelmişler. Kız az önce arımdan çıkan marşı duymuş muydu acaba? Duymadıysa da üzülmesin, çünkü onları görür görmez duruşumu düzeltmek için aniden hareket edince bir tane daha salmışım; yanında da serçe parmağın ilk boğumu kadar altıma kaçırarak...

***

Topyekûn odaya girdiklerinde donuma yapışan kakayı hissettirmemeye çalışıyordum. Kız tam karşımda duran ve